SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang August 1949 Nr. 6

VED LEJRBAALET

DET UVENTEDE

En rask spejder skal kunne klare en uventet situation, og de mange færdigheder, han opnår gennem sit daglige spejderarbejde, hjælper ham til at »være beredt«. Det har vist sig at passe i mange tilfælde, hvor menneskeliv har stået på spil, og hvor spejderne har optrådt modigt og dygtigt.

Men der er også andre lejligheder til at vise det, og i jeres sidste divisionsturnering har sikkert flere af jer været ude for det. Det var pigespejderne også ved slutkampen på »Hylkedam« i Dronningens turnering. En af opgaverne var: »Fang en ål og kog den«. Holdet fik udleveret en pind, noget ståltråd, lidt tøj og en synål, og så måtte det selv om resten. Det lykkedes alle at få et net lavet, og alle fik fat i en ål, selv om nogle af dem ikke fangede den i nettet, men måtte ud i vandhullet og fange den med hænderne. Det er sikkert ikke nogen let opgave! Prøv selv engang. Men alle gik på med godt humør og fingerfærdighed.

KORTLÆSER

At »gå efter kompas« er en særlig sport og noget vanskeligt noget, som kun skovmænd rigtig kan klare, og så kan de det iøvrigt kun, hvis de er gode kortlæsere.

Men for at blive en god kortlæser behøver man kun et kort og et ur, man kan om dagen klare sig helt uden kompas. Der er vist mange spejdere, som nøjes med at lære »alfabetet«, det vil sige kortsignaturerne, og de snyder sig selv for den glæde, det er, med sikkerhed at kunne færdes i ukendt terræn. Mange har det dog som en hobby, og de nyder at blive eksperter i noget, som de fleste folk kun forstår sig ganske lidt på.

Lige fra jeg begyndte som patruljefører, har det været en af mine største fornøjelser at gå efter kort både ved dag og nat. Og senere som tropsfører blev mange af mine spejdere eksperter i at finde ud til meget vanskelige punkter om natten i bælgmørke og regn. For tre år siden var jeg på en seksdages tur i Norge, hvor jeg gik tværs over et bjergdistrikt, hvor der ingen veje var, ved hjælp af kort og kompas. Og ifjor var jeg i de schweiziske bjerge og havde en ganske stolt oplevelse.

I bjergene er der i de »rigtige« bjergegne ingen stier, men på nogle af stenene er der sat røde klatter til vejledning for bjergfolk. Nu havde det været et meget koldt forår, så der lå megen sne, da jeg kom tilvejrs, og den dækkede helt stenene med klatterne på. Da jeg var kommet op i nærheden af bjergkammen og skulle finde ud af, hvor jeg kunne komme over, var der tilsyneladende to muligheder. Jeg så på mit kort og gik i den retning, der senere viste sig at være den rigtige. Men fire schweizere, der havde passeret mig på vejen op, var gået en anden vej; det kunne jeg se af deres spor i sneen, og så besluttede jeg mig til at følge deres spor. Jeg nåede dem oppe på bjergkammen, hvor de var standset op, fordi det var umuligt at komme ned på den anden side. Jeg drøftede så min idé med dem; de gav mig ret, og vi fulgtes så videre efter min vejledning og kom godt både over bjergkammen og ned i dalen på den anden side.

Jeg var ikke så lidt stolt over, at jeg, ved det jeg havde lært om kortlæsning som spejder, kunne vise schweiziske bjergfolk vej.

Hvis du øver dig godt, skal du se, at det ikke er så vanskeligt, som du tror. Begynd med kort i målestokken 1:20.000 og se, om du kan finde de små ting, der er afmærket; det er dem, der giver øvelsen. Og når du har lært dem ved dag, så prøv sammen med din patrulje at gøre det i mørke. Det er efteråret særligt godt til, fordi det bliver tidligt mørkt.

Et helt kapitel for sig er kortets højdekurver, der fortæller dig alt om terrænets bakker og dale, skrænter og sletter. Er du vant til fra din træning til 1. kl. prøven at benytte højdekurverne, kan du opnå at kunne finde frem alene ved hjælp af dem!

MÅNEDENS DIGT

Vi har brug for folk, der synger,
selv i hårdest stræb og strid,
som, skønt byrder hårdt dem tynger,
dog til takkesang har tid.
Vi har nok af suk og klage,
nok af tunge ak og vé!
Vi har nok, der ser tilbage,
og som aldrig frit tør le.

Vi har brug for friske kræfter,
der med mod og muntert sind
ikke går og venter efter
gunstigt vejr og medbørsvind;
folk, der kender deres pligter
mod enhver i livets land,
og som aldrig næsten svigter,
men som hjælper, hvor de kan.

Folk, der ofrer glad og meget
i begejstring for en sag,
aldrig søger deres eget,
aldrig hygger sig i mag...
— Vi har brug for alle kræfter,
der vil ofre for vor sag —
det er DIG, vi længes efter,
vi har brug for dig i dag!

Emil Larsen.

TON RENT FLAG!

For 40 år siden gik drenge med lange strømper og halvlange bukser, matroskrave eller stiv flip. De dyrkede ikke sport i skolen, og næsten ingen havde cykler. Når de en sjælden gang kom i skoven, var det på familieskovtur med en mægtig madkurv, og turen gik sjældent længere end et par kilometer fra byen. I deres fritid legede de på gaden og i gården, spillede klink, kniv og trillede kugler eller hang i portene.

Så var der nogle stykker, som på deres skole hørte et foredrag om en mærkværdig bevægelse i England, som kaldtes spejderbevægelsen. De blev begejstrede over, hvad de hørte, og halvt i selvforsvar gik deres rektor med til at lave »spejderi« med dem, så lavede de i hvert fald ikke gale streger så længe! Nogle lange kosteskafter blev anskaffet, bredskyggede hatte og et telt blev indforskrevet fra England og rejst ved hjælp af søm på gulvet i rektors kontor.

Spejderlivet bredte sig som en steppebrand, og man så flere og flere patruljer af drenge med kæmpehatte på hovedet og kosteskafter i hænderne. Men der var langt flere, som stak hænderne dybere i lommerne og lo hånligt ad spejderdrengene, og det kom til mere eller mindre alvorlige bataljer mellem spejderne og gadens drenge. Spejderne måtte gå flere sammen til og fra møderne, for enkeltvis blev de overfaldet af drengebander, som lå på lur for at give dem klin.

Hvis man blot lod være med at tage spejderuniformen på, kunne man gå i fred; men den tids spejderpionerer satte en ære i at vise flaget, de blev ved med at gå med uniform og tog og gav de knubs, det førte med sig.

I dag risikerer vi ikke længere at få klø, når vi er i uniform. Alligevel er der flere spejdere, som er bange for at vise uniformen. Hvorfor? Jo, de *generer* sig. De er bange for, at deres kammerater skal grine ad dem.

Der er noget, som ligger bag ved dette.

I de år, som er gået, siden spejderbevægelsen kom her til landet, har spejderne efterhånden gjort sig bemærket, ikke alene ved deres uniform, men også ved de hjælpetjenester, som korpset har ydet. Folk kender nu spejderne, ved, at de skal gøre en god gerning hver dag, venter, at de opfører sig, som det sømmer sig for et mandfolk, regner med, at de kan lidt af hvert og ved råd i en snæver vending, forventer, at de altid er ridderlige og hjælpsomme o.s.v.

Hvorfor griner lemmedaskerne så ad os? Enten fordi de er misundelige, fordi vi viser, at vi hører til dem, der vil gøre vort bedste for at holde spejderloven og hjælpe andre — det er nemlig en forpligtelse, som vi frivilligt har påtaget os. *Men det kan også være, at de har grund til at grine,* og det har de, hvis vi kalder os spejdere *uden at være det.* For saa skilter vi med noget, vi ikke har, så har vi pyntet os med lånte fjer, og så er vi med til at nedbryde resepekten, som de rigtige spejdere har skabt om liljemærket, om uniformen med de korte bukser og den bredskyggede hat.

Og *det* er både liljemærket og uniformen med de korte bukser og den bredskyggede hat for gode til.

Johan.

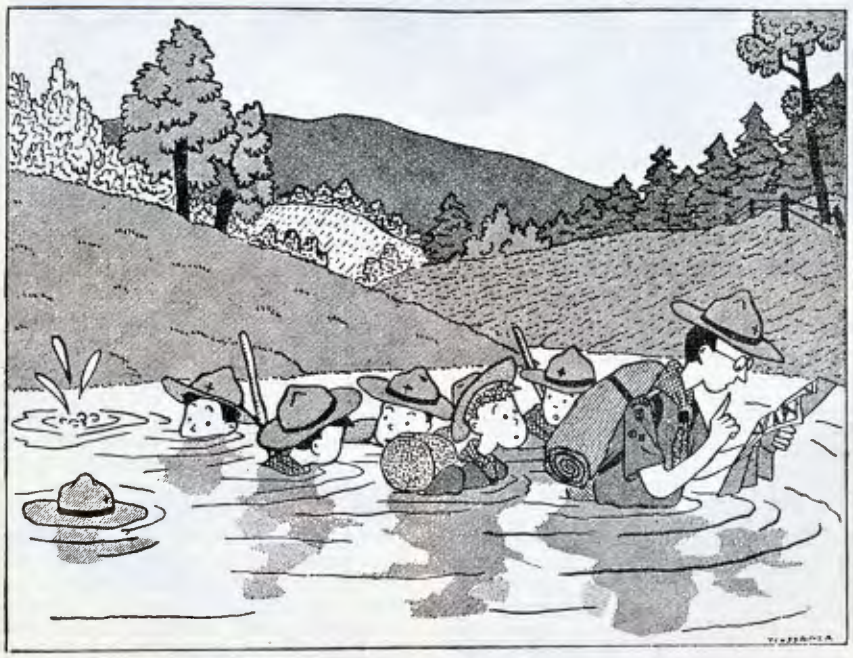

— Sikke et held, vi fandt dette vadested!

DIPLOMER

for duelighedstegn m.m.?

Vibepatruljen fra Svendborg har sendt Spejdernes Magasin flg. brev:

»*Kunne der ikke fremstilles forskellige diplomer, som fulgte med hvert 1. og 2. klasses mærke, duelighedstegn og ridder- eller væbnersnor. Det ville sikkert stimulere interessen, og det vil enhver spejder sikkert være glad ved at kunne hænge på sin væg.*

Med spejderhilsen
Viben.«

Kære Viber!

Det bliver da vist til alt for meget papir, og mon en spejder, der får sin væg tapetseret helt fuld, ikke begynder at tro lidt for meget om sig selv?

Vore mærker, som de bæres på uniformen, er jo tilpas diskrete og spejderprægede. Kun de indviede ved, hvad de betyder, og jeg er sikker på, at I kan indse, at dette er en fordel.

Skulle der være et af de mærker m. m., I nævner, som I lægger særlig vægt på, var det så ikke en idé at prøve selv at lave et smart, spejderpræget diplom, som er specielt for jeres patrulje?

Nogle laver flotte skjolde med deres mærker på og sætter dem op på patruljevæggen; det kan kan jo også stimulere interessen.

Men bliver der for mange diplomer, taber de deres værdi.

Med spejderhilsen
Torben.

PIGESPEJDERTURNERINGEN OM

DRONNINGENS ÆRESPRÆMIE

PÅ HYLKEDAM

Som I vel har læst i avisen, afholdt KFUK-spejderne og Det Danske Pigespejderkorps i bededagsferien en stor turnering på Hylkedam på Fyn, hvortil 10 hold (hvert bestående af 5 grønne og 5 blå piger) fra hele landet havde kvalificeret sig. — På billederne ser du Dronningen, Ove Holm og Jens Hvass, der var overdommer ved mindestenen for de spejderførere, der blev dræbt under besættelsen. Til højre foroven går en pigespejder i armgang ad et tov, der er sammenbundet af så mange forskellige knob som muligt, og forneden et lynskud fra ålefangsten, som spejderchefen omtaler under »Ved lejrbålet«. Endelig ser du på forsiden Dronningen sammen med Lady Baden-Powell, der i spidsen for hele pigespejder-verdenskomiteen overværede den spændende turnering. — Det blev de grønne og blå piger fra Brenderup på Fyn, der vandt den flotte præmie, mens Haderslev blev nr. 2 og Randers nr. 3.

SØSPEJDER får sølvkorset for livredning

I begyndelsen af februar i år skulle der være patruljemøde på søspejderstationen i Aalborg, og PF *Bent Poulsen* fra Aalborg søspejdertrop tog om eftermiddagen derned for at fyre i ovnen. Ved 5-tiden hører han en dreng råbe: »Han er faldet i vandet!« I en fart entrer Bent et plankeværk og opdager en bylt 4—5 m ude i vandet. Han smider sine gummistøvler og springer på hovedet i, og trods mørke i det iskolde vand og kraftig søgang får han bjerget den halvt bevidstløse dreng i land under udfoldelse af al sin viljestyrke. Efter at have hældt søvandet ud af den lille dreng, kommer denne til sig selv, og på Bents opfordring piler han og hans kammerat, der havde råbt, over til deres hjem, der lå i nærheden. Selv er Bent naturligvis stærkt forkommen, men efter at have tørret sit tøj på kakkelovnen går han hjem, som om intet var hændt.

Først længe efter fik tropsføreren rent tilfældigt at vide, hvad der var sket, og Bents forældre fik en forklaring på den usædvanligt heftige forkølelse, Bent havde i februar.

Ved sin resolutte handling har Bent uden tvivl afgjort spørgsmålet om liv og død for drengen, og det er fortjent, at han ved troppens standerhejsning modtog *sølvkorset for livredning* og har fået sit navn indskrevet i korpsets æresrulle.

Verdensjamboreen ☆ I DANMARK *for 25 år siden*

Det er i denne måned nøjagtigt 25 år siden, at Danmark var vært ved den 2. VERDENSJAMBOREE. Vi har derfor bedt Jens Hvass, en af »de tre musketerer« (de andre var Ove Holm og Tage Carstensen) om at blade lidt i mindernes bog. *Red.*

Ermelundssletten i 1924. — B.P. og en ulveunge på „totemhøjen" — lejrens ledelse (i bg. rk. ses B.P. midtfor, rektor Hartvig-Møller th., i forr. rk. „Sven Spejder", Jens Hvass, Wilson, Ove, Tage) — danske faner.

Der var ingen udenfor vore egne rækker, der egentlig troede på jamboreen, og som ville støtte os i 1924, da den største begivenhed i dansk spejderhistorie skulle løbe af stabelen. Pressen var kølig, rigsdagen ikke til at råbe op, og rigmændene havde altid gode undskyldninger for at lade os gå ned ad trapperne uden at have opnået den støtte, vi søgte til det store foretagende. Men vi, der skulle klare jobbet, var jo også kun 3—4 temmelig ukendte unge spejderførere på 25—28 år, som dog havde en solid baggrundsstøtte i vor ældre spejderkollega, rektor *Hartvig-Møller*.

Men I kan tro, piben fik en anden lyd, da de første udenlandske spejdere ankom til København. — 100 franske spejdere ned ad strøget med svingende tricolore og gjaldende hornfanfarer var jo dengang noget helt ukendt i København. Og så en skibsladning polske spejdere, 37 spejdere fra Chile, kinesere, amerikanere, australiere og endda mange af hver slags. Jo, pludselig var stemningen slået om. Nu var det jamboree her og jamboree der. Aviserne bragte hver dag spejderstof på forsiderne, myndighederne gav tilladelser i lange baner, vi kunne låne telte, alle ville have spejdere i indkvartering den anden uge af jamboreen. Nu var København indtaget, og landet følte sig stolt af at være vært for spejdere fra 34 nationer, hvori »British Empire«, der mødte med store kontingenter fra New Zealand, Canada, Australien, Ceylon o.s.v., endda kun er regnet med som een nation! Jo, det var et herligt og frejdigt udsnit af ungdom fra alverdens lande, der tilbragte en lykkelig uge sammen i lejr med vor forgudede verdensspejderchef, *Lord Baden-Powell*, som det naturlige midtpunkt.

Sven V. Knudsen — også kaldet »Sven Spejder« — havde en sjælden evne til at sammekoble den jamborable spejderflok med 10—20.000 publikummer, som hver aften mødte op ved de store, stemningsfulde lejrbål i Ulvedalene under sommerskovens tunge bøgekroner.

Den smilende negerfører fra *Uganda*, var vel nok den, der tiltrak sig mest opmærksomhed, men der var også god søgning, når de gæstfri kinesere bød på nationale retter at indtage med pinde — og vore drenge var i høj grad glade for at lære at kaste de rigtige *boomeranger* af de australske spejdere med deres sorte strudsfjer i spejderhattene.

Og så skulle I se, hvor lykkelige de af vore spejdere var, der blev »bedste-venner« med de drenge på det amerikanske hold, hvis næser og hudfarve ikke lod nogen i tvivl om, at de var rigtige indianere!

Det flød med gloser i alle tungemål, men selvom ægypterne ikke kunne eet ord finsk, og siameserne aldrig havde hørt eller læst en sætning af det ungarske tungemål, så snakkede alle med alle i et særligt internationalt spejderjamboreemål med godt med fagter — og man forstod alle hinanden. Mærkeligt, men sandt! — Ja, der var jo lige den italienske spejder, der ikke kunne gøre sig forståelig på lejrhospitalet på Fortunen, og som de derfor ganske roligt lagde i seng. Og så viste det sig senere, at staklen intet fejlede, men kun ville låne noget til at tage syltetøjet af sine bukser med!

Tage Carstensen ledede med kyndig hånd turneringen om »verdensmesterskabet i spejdersport« — ja, sådan hed det skam dengang. USA vandt flot med England som nr. 2. Vi tog som i London i 1920 førstepræmien i tovtrækning og hævdede os i øvrigt pænt. Overdommer var daværende campchief, *J. S. Wilson*, som mange af jer vil mindes fra den sidste korpslejr og fra hans tourné i Danmark i fjor. Men lær af ham, denne nutidens spejder nr. 1. Da han ankom til jamboreen, var det ikke med piber og trommer og stor værdighed. Nej, efter en »shake hands« og »hvordan står det til?« spurgte han blot om, hvad han kunne hjælpe med, og insisterede på straks at blive sat i arbejde. Jeg gav han en økse, og så gik han roligt i gang med den helt rigtige opslagstavle, som prydede lejrorganisatorens teltplads under hele slaget.

Før og under jamboreen var der en samarbejdsvilje og en kammeratlig fællesfølelse, som under *Ove Holms* intelligente og indsigtsfulde ledelse førte jamboreen til sukces og gav os — foruden 115.000 kr. i nettooverskud — en goodwill i nationen, som dansk spejdersport den dag i dag nyder godt af!

Jens Hvass.

5 minutters garanteret UKULE

for musikalske spejdere og skovmænd

Kan du lide musik uden selv at kunne spille? Er du »med« på en rask eller stemningsfuld lejrbåls- eller spejdersang? Har ikke også *du* engang drømt at levere en smule akkompagnement til dit eget brummeri? For så er detteher lige noget for dig!

Nej, blad ikke videre endnu! Der er ikke noget med kedsommelige skalaer og timelange øvelser — det er et instrument, du kan spille på *med det samme!* LIGE MED DET SAMME! Og du skal hverken kende noder eller andre musikalske narrestreger!

Ukulelen er et lille firstrenget instrument — stammer oprindelig fra Portugal, men er bedre kendt fra Hawaii, hvor den fik sit navn, som betyder »Lille springende loppe«. Fra ny kan den købes for ca. 60 kroner, billigere er det at gå til en marskandiser, hvor en brugt banjo eller mandolin ofte fås for omkring 20 kroner, — på disse instrumenter erstatter man blot de 8 metalstrenge med ukulelestrenge (tarmstrenge). Allerbilligst og sjovest er det naturligvis at bygge ukulelen selv (se bogen »Drenge og Mekanik«), det er nemt og smertefrit, når hals og gribebrædt købes færdigt; »kassen«s façon er mindre væsentlig.

Men hvordan dit instrument så ser ud, skal der strenge på — tarmstrenge! Enten køber man et »ukulele-sæt« eller 2 A- og 2 D violinstrenge, og så er vi næsten klar til at begynde. OM ET ØJEBLIK KAN DU SPILLE! Tålmodighed i 5—10 minutter — måske en halv time efter anlæg — og du er i stand til at akkompagnere din egen eller patruljens sang! Det eneste nødvendige er en smule rytmesans og kendskab til de almindeligste sange.

FØRST STEMMER VI: De to A-strenge (de tyndeste og højeste) anbringes *yderst*, de to D-strenge (de tykkeste og laveste) *inderst*.

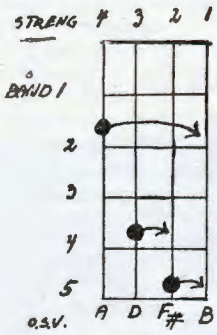

Dette lille »diagram« repræsenterer det øverste af ukulelens »gribebrædt«. De lodrette streger er strengene — de vandrette er de metalbånd, som på tværs stikker op fra gribebrædtet. Til den musikalskes orientering kan man nævne, at strengene 1—2—3—4 stemmes B, kryds for F, D og A. Alle vi, der er dårligere stillet, må enten

anskaffe en tonefløjte eller gøre det på følgende måde: Streng nr. 1 skal give den højeste tone, — spænd den, til den giver en høj, sprød klang (men knæk ikke strengen!). Streng nr. 4 skal give næsthøjeste tone, spænd den omtrent lige så meget, sæt så på 4. streng en finger mellem bånd 1 og 2, så strengen presses ned på 2 bånd. Reguler i denne stilling 4. strengs stemmeskrue, indtil 4. strengs tone er nøjagtig den samme som 1. strengs, når den sidste anslås *løst*. Tredie-højeste tone kommer fra streng nr. 2. Sæt på denne en finger mellem 4. og 5. bånd og reguler, til tonen er som streng nr. 1, anslået løst som før. Dybeste tone: Streng nr. 3. En finger på denne mellem 3. og 4. bånd; reguler til tonen passer med løst anslået *streng nr. 2* — bemærk, at det ikke var nr. 1 dennegang.

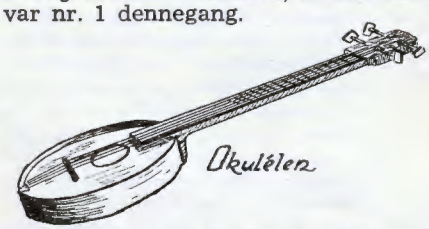

ombygget af gammel banjo.

Er ukulelen bygget rigtigt, skulle den stemme nu, men vi prøver som kontrol at anslå strengene løst enkeltvis i rækkefølgen 1—4—2—3. Det skal give de toner, som begynder »Ermelundssangen«: Nu-dund-rer-det.....! Stemmer det ikke, er det som regel »stolen« eller strengenes nederste berøringspunkt, der skal flyttes lidt om på. Stem i alle tilfælde instrumentet, så det stemmer med »Nu-dund-rer-det«; den allervigtigste betingelse for, at eksperimentet lykkes, er at det stemmer! Pas på ikke at knække strengene, hvis du forsøger at stemme efter klaver eller tonefløjte — tonen må gerne ligge noget lavere.

OG SÅ SPILLER VI!

Nu varer det ikke mange minutter, før du er klar — de 5 minutter bør egentlig beregnes fra dette øjeblik!

Lad ukulelens hals hvile i venstre hånd i et løst greb, så fingrene er frie. Kassen hviler mod kroppen, i siddende stilling på et ben. Strengene anslås med højre hånds tommelfinger-balle, som med lette »slag« føres *over alle strengene på een gang* fra oven og nedefter i rytmisk takt med den melodi, man synger, fløjter eller brummer. Når du engang bliver mere dreven, kan en FILT-PLEKTOR med held anvendes. Ukulelen spiller ikke melodien, kun de til melodien svarende »akkorder«. Det giver *takt* i sangen, og det er netop *det*, vi har brug for!

Først lærer vi disse greb:

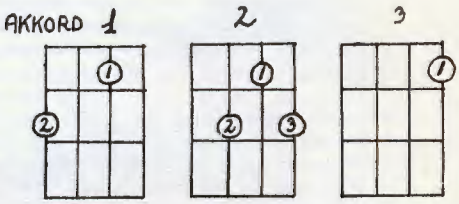

Cirklen angiver, *hvor* venstre hånds fingre skal sættes, tallene inden i cirklerne *hvilke* fingre. Nr. 1 er pegefingeren, nr. 2 langfingeren o.s.v. Fingrene sættes så fast lige ovenfor det bånd, der er angivet, at lyden er med fra alle fire strenge og det lyder rent og klart. Pas på med hver enkelt af venstre hånds fingre ikke at berøre andre end netop den eller de strenge, du skal, og ram dem de rigtige steder! Husk med højre hånd, at du anslår alle fire strenge på een gang.

GÅ IKKE VIDERE I TEKSTEN FØR DISSE TRE GREB BEHERSKES!

HAR DU KØBT spejdernes sommer sangbog

med alle de gode nye sange og kanon'er? . *Koster 35 øre - fås i depotet*

SPØRG EFTER DEN! **SKRIV EFTER DEN!**

5 minutters garanteret UKULELE

for musikalske spejdere og skovmænd

Kan du lide musik uden selv at kunne spille? Er du »med« på en rask eller stemningsfuld lejrbåls- eller spejdersang? Har ikke også *du* engang drømt at levere en smule akkompagnement til dit eget brummeri? For så er detteher lige noget for dig!

Nej, blad ikke videre endnu! Der er ikke noget med kedsommelige skalaer og timelange øvelser — det er et instrument, du kan spille på *med det samme!* LIGE MED DET SAMME! Og du skal hverken kende noder eller andre musikalske narrestreger!

Ukulelen er et lille firstrenget instrument — stammer oprindelig fra Portugal, men er bedre kendt fra Hawaii, hvor den fik sit navn, som betyder »Lille springende loppe«. Fra ny kan den købes for ca. 60 kroner, billigere er det at gå til en marskandiser, hvor en brugt banjo eller mandolin ofte fås for omkring 20 kroner, — på disse instrumenter erstatter man blot de 8 metalstrenge med ukulelestrenge (tarmstrenge). Allerbilligst og sjovest er det naturligvis at bygge ukulelen selv (se bogen »Drenge og Mekanik«), det er nemt og smertefrit, når hals og gribebrædt købes færdigt; »kassen«s façon er mindre væsentlig.

Men hvordan dit instrument så ser ud, skal der strenge på — tarmstrenge! Enten køber man et »ukulele-sæt« eller 2 A- og 2 D violinstrenge, og så er vi næsten klar til at begynde. OM ET ØJEBLIK KAN DU SPILLE! Tålmodighed i 5—10 minutter — måske en halv time efter anlæg — og du er i stand til at akkompagnere din egen eller patruljens sang! Det eneste nødvendige er en smule rytmesans og kendskab til de almindeligste sange.

FØRST STEMMER VI: De to A-strenge (de tyndeste og højeste) anbringes *yderst*, de to D-strenge (de tykkeste og laveste) *inderst*.

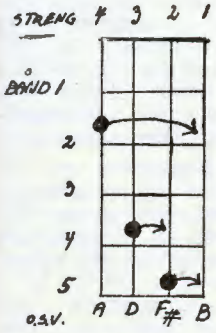

Dette lille »diagram« repræsenterer det øverste af ukulelens »gribebrædt«. De lodrette streger er strengene — de vandrette er de metalbånd, som på tværs stikker op fra gribebrædtet. Til den musikalskes orientering kan man nævne, at strengene 1—2—3—4 stemmes B, kryds for F, D og A. Alle vi, der er dårligere stillet, må enten

anskaffe en tonefløjte eller gøre det på følgende måde: Streng nr. 1 skal give den højeste tone, — spænd den, til den giver en høj, sprød klang (men knæk ikke strengen!). Streng nr. 4 skal give næsthøjeste tone, spænd den omtrent lige så meget, sæt så på 4. streng en finger mellem bånd 1 og 2, så strengen presses ned på 2 bånd. Reguler i denne stilling 4. strengs stemmeskrue, indtil 4. strengs tone er nøjagtig den samme som 1. strengs, når den sidste anslås *løst*. Tredie-højeste tone kommer fra streng nr. 2. Sæt på denne en finger mellem 4. og 5. bånd og reguler, til tonen er som streng nr. 1, anslået løst som før. Dybeste tone: Streng nr. 3. En finger på denne mellem 3. og 4. bånd; reguler til tonen passer med løst anslået *streng nr. 2* — bemærk, at det ikke var nr. 1 dennegang.

ombygget af gammel banjo.

Er ukulelen bygget rigtigt, skulle den stemme nu, men vi prøver som kontrol at anslå strengene løst enkeltvis i rækkefølgen 1—4—2—3. Det skal give de toner, som begynder »Ermelundssangen«: Nu-dund-rer-det.....! Stemmer det ikke, er det som regel »stolen« eller strengenes nederste berøringspunkt, der skal flyttes lidt om på. Stem i alle tilfælde instrumentet, så det stemmer med »Nu-dund-rer-det«; den allervigtigste betingelse for, at eksperimentet lykkes, er at det stemmer! Pas på ikke at knække strengene, hvis du forsøger at stemme efter klaver eller tonefløjte — tonen må gerne ligge noget lavere.

OG SÅ SPILLER VI!

Nu varer det ikke mange minutter, før du er klar — de 5 minutter bør egentlig beregnes fra dette øjeblik!

Lad ukulelens hals hvile i venstre hånd i et løst greb, så fingrene er frie. Kassen hviler mod kroppen, i siddende stilling på et ben. Strengene anslås med højre hånds tommelfinger-balle, som med lette »slag« føres *over alle strengene på een gang* fra oven og nedefter i rytmisk takt med den melodi, man synger, fløjter eller brummer. Når du engang bliver mere dreven, kan en FILT-PLEKTOR med held anvendes. Ukulelen spiller ikke melodien, kun de til melodien svarende »akkorder«. Det giver *takt* i sangen, og det er netop *det*, vi har brug for!

Først lærer vi disse greb:

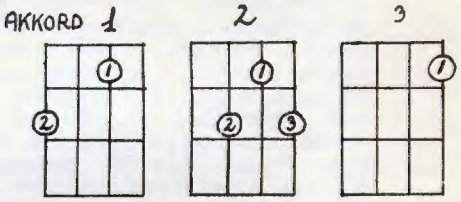

Cirklen angiver, *hvor* venstre hånds fingre skal sættes, tallene inden i cirklerne *hvilke* fingre. Nr. 1 er pegefingeren, nr. 2 langfingeren o.s.v. Fingrene sættes så fast lige ovenfor det bånd, der er angivet, at lyden er med fra alle fire strenge og det lyder rent og klart. Pas på med hver enkelt af venstre hånds fingre ikke at berøre andre end netop den eller de strenge, du skal, og ram dem de rigtige steder! Husk med højre hånd, at du anslår alle fire strenge på een gang.

GÅ IKKE VIDERE I TEKSTEN FØR DISSE TRE GREB BEHERSKES!

HAR DU KØBT spejdernes sommer sangbog

med alle de gode nye sange og kanon'er? . *Koster 35 øre - fås i depotet*

SPØRG EFTER DEN! **SKRIV EFTER DEN!**

LE-KURSUS

Så prøver vi en melodi:

(1) My Bonnie lies over the ocean,
my Bonnie lies over the (3)sea,
(1) my Bonnie lies over the ocean,
oh, (2) bring back my (3) Bonnie to (1)me.
(1) bring back (2) bring back,
oh (3) bring back my bonnie to (1)me (3)to (1)me,
(1) bring back (2) bring back,
oh, (3) bring back my bonnie to (1) me.

Anslå strengene fuldkommen rytmisk i den fingerstilling (»akkord«), der er angivet af de tal, der i teksten står anført i parentes. Skift til ny fingerstilling, hvor nyt tal er anført, men tab ikke rytmen, som hele tiden må angives på instrumentet, f. eks. også i mellemrummet mellem to linjer.

Syng, fløjt eller nyn melodien i takt med ukulelen og GÅ IKKE VIDERE, FØR DU BEHERSKER DENNE MELODI OG HAR HÅRD HUD PÅ VENSTRE HÅNDS FINGERSPIDSER!

Her er flere akkorder:

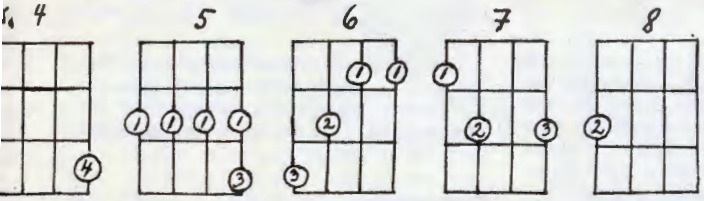

og et par melodier til:

(4) Should auld acquaintance (2) be forgot
and (4) never (3) brought (1) to mind,
should (4) auld acquaintance (2) be forgot
(7) and (8) days of (1) auld (2) lang (4) syne.
(4) For auld lang (2) syne my dear,
(2) for (4) auld (3) lang (1) syne.
We'll (4) take a cup of (2) kindness yet
(7) for (8) auld (1) la-(2)-ng (4) syne.

(4) En spejderdreng er altid glad
og altid veltilfreds,
er (1) ven med spæde (4) pattebørn
og (2) gamle folk på tres,
han (4) hjælper, hvor der hjælpes kan
og ved om alt besked:
En (5) brækket negl, et brækket ben,
en (2) arm, der gik af led.
Er man (4) spejder, er man (1) spejder,
må man (2) være der og hjælpe
(2) ohne wei-(4)-ter!

I starten kan det måske knibe med hurtigt nok at »flytte« fra den ene akkord til den anden, men det kommer forbløffende hurtigt. Med kun to, tre eller fire akkorder kan du selv instrumentere akkompagnement til næsten enhver spejdersang — prøv selv! Især er »Negro Spirituals« velegnede. De anførte akkorder er grundakkorder, du med tiden selv kan arbejde videre på og skabe et endnu mere velklingende akkompagnement til sangen.

Ta' fat i dag — i morgen kan du spille! Og ved eftersommerens lejrbål kan du skabe takt og stemning i sangen og dermed hjælpe din trop til at blive EN SYNGENDE TROP.

Er du i tvivl om noget, er du velkommen til at skrive til

Viggo Mørch
(Fredericia).

TRE KVIKKE KANON'ER!

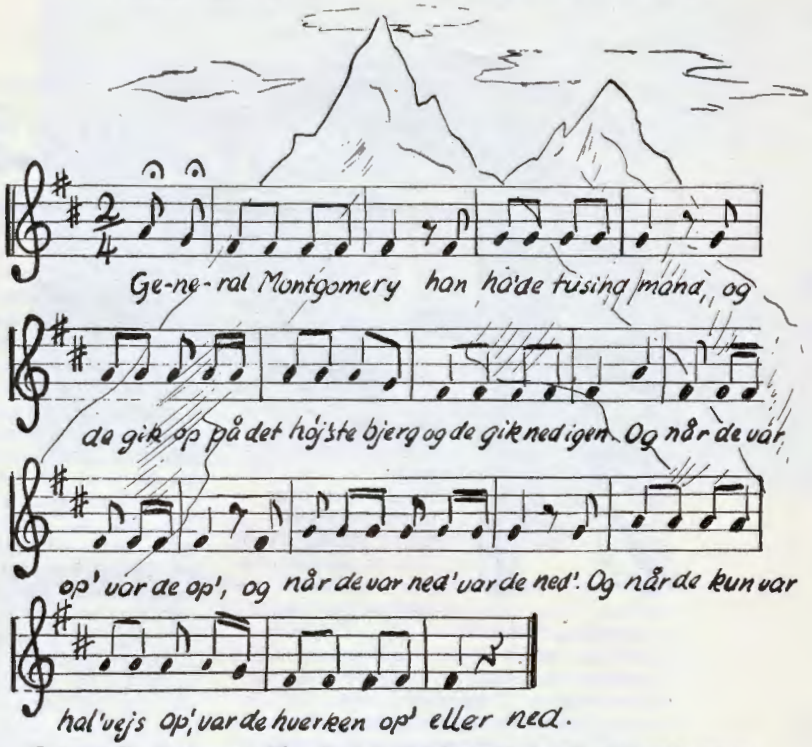

General Montgomery: Når „de er oppe" rejser man sig, når „de er nede" sætter man sig, når de kun „er hal'vejs op" står man med krumme knæ, parat til at ryge op op og ned. Man kan også gøre det omvendt af generalen. *Vekselvirkning:* Eet hold det ene, det andet hold det andet — eller hveranden mand det ene, hveranden mand det andet.

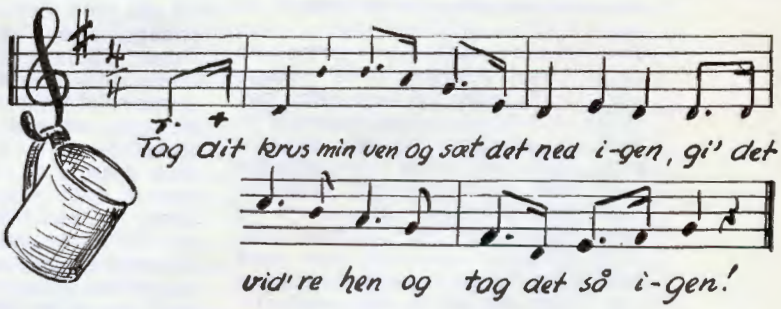

Tag dit krus: Sangleg, hvor en kreds af spejdere lader ligeså mange krus gå rundt på gulvet eller et (solidt) bord i takt med melodien. Krusene går højre om, men på de sidste to ord kommer det svære: på „så" napper man kruset tilbage, for dog på „igen" atter at lade det gå til højre. Tempoet stiger hele tiden; når een gør fejl går han ud indtil den sindsoprivende finale.

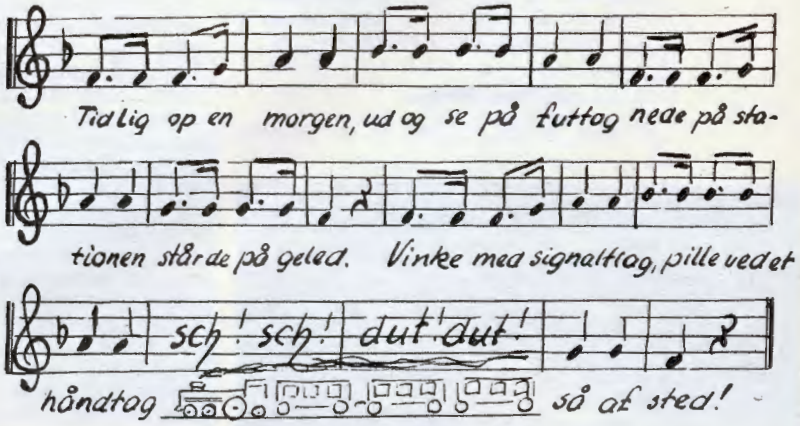

Tidlig op: Synges som 2-, 4-, 8-, eller 16-stemmig kanon. „Vinke med signalflag, pille ved et håndtag" illustreres med håndbevægelser, „Sch Sch!" Dampventilen åbnes ved vandret træk. „Dut! dut!" Stød i dampfløjten ved lodret træk. — Lyde og bevægelser efterlignes.

6.

Denne gang:

PUNKT 8

Sidste gang snakkede vi om de første punkter i lejrfærdighed. I den forbindelse har en patruljefører i et brev om det første punkt i duelighedstegnet »lejrsportsmand« stillet mig dette spørgsmål: »*Til lejrsportsmand kræves, at man har overnattet 30 nætter i lejr. Er det nok, når blot 2—3 spejdere har sovet i telt på en tur, eller kræves der mere?*« — Punktet hedder ordret: »Have ligget i lejr mindst 30 nætter på forskellige årstider, heraf mindst een sammenhængende periode på en uge.« Hvilket altså vil sige, at man skal have deltaget i en sommerlejr samt have deltaget i så mange week-ends indenfor trop eller patrulje, at kravet om de 30 nætter er dækket. At overnatte ude på fars græsplæne i et telt er ikke nok, det skal være *ture, foretaget indenfor trop eller patrulje.* Kravet er jo ikke stillet blot, for at man skal have prøvet at *sove* ude, men også fordi man må have en god erfaring i at klare sig på en lejr med alle dertil hørende forhold såsom madlavning o. s. v.

Nå, det var et sidespring. De sidste punkter under lejrfærdighed, der omfatter splejsninger m. v., march- og lejrhygiejne o.s.v. gemmer vi til senere og farer nu over til det punkt, der hedder

1. klasses vandringen.

Her lyder kravet, at turen skal foretages til fods uden kort, over mindst 30 km efter en af tropsføreren ved starten opgiven rute. — Ja, bemærk her, at det er TF, der lægger ruten — senere, i skovmandsprøven og i duelighedstegnet lejrsportsmand, lægger du den selv. 1. klasses vandringen er jo ikke blot en udholdenhedsprøve i, om man nu kan gå 30 km med sin oppakning på nakken, der skal ikke traves lige ud ad landevejen og tilbage igen, nej — der skal *opleves* noget på denne tur, du skal ud og prøve at komme i nærmere kontakt med naturen; *derfor* lægger TF ruten for for dig. Han fører dig bort fra de kedelige asfalterede landeveje, ud hvor der er nyt land at opdage. Ja, for det er der virkelig! Tag du en dag et kort over din hjemegn, og prøv du så at tegne op, hvor du har været, og du vil da opdage, at der mellem veje og stier ligger masser af steder, hvor du aldrig har plantet din pote, der er altid nyt land at opdage, selv i din egen hjemegn. Ruten, TF lægger for dig, fører dig langs åløb, ad små skovstier, afsted gennem et terræn, der vil give dig mængder af stof til iagttagelse. Så er det blot, om du forstår at bruge dine øjne; gør du det, bliver din rapport over turen ganske givet fin. Kommer du f. eks. forbi en smuk gammel kirke, gå så blot ind i et af de nærliggende huse og søg oplysninger om kirkens historie; få eventuelt lov til at gå ind i kirken, og du vil kunne få mange interessante ting at vide på denne måde, og det er eet af formålene med vandringen at lære sig selv at søge oplysning om de ting, du ser på din vej. Gamle vandmøller rummer masser af interessante historier, kæmpehøje er ofte nøje forbundet med et lokalt sagn på egnen for ikke at tale om slotte eller ruiner. Prøv at give dig i snak med nogle af de mennesker, du møder på din vej, tal med bonden om høstudsigterne, gå ind i den gamle landsbysmedie og slå en sludder af med den bomstærke hvidskæggede smed om hans håndværk. Du traver videre og kommer ind i en stor skov. Her gælder det om at kunne bevæge sig sagte omkring og bruge øjne og ører alt, hvad du kan, ellers får du intet med hjem fra din tur — så har det blot været som at gå en tur hjemme i anlægget. Giv dig ganske roligt god tid under vandringen; prøv at lægge dig ned i nærheden af en rævegrav (men det skal helst være meget, meget tidligt om morgenen!) og sørg så endelig for, at vinden bærer fra, ellers er du lugtet med det samme; du kan godt komme til at vente længe, men chancerne for at opleve det helt store er absolut til stede. Finder du ingen rævegrave, så er der vandhuller, hvor du af sporene kan se, at dyrene plejer at søge ned for at slukke deres tørst. Læg dig i nærheden, godt skjult og hav fotografiapparatet klar, det er den mest spændende måde at gå på jagt på. For ikke at tale om, hvad du kan opleve ved at iagttage livet i søer og vandløb.

I et af de følgende numre af Magasinet vil komme en rapport fra en 1. klasses vandring, skrevet af en spejder; så kan du se, hvad han har fået ud af sin tur.

Denne gang giFEDDER gode råd om 1. klasses vandringen Læs også artiklen, selv om du endnu ikke er gået i gang med 1. kl. prøven!

At ruten skal opgives ved hjælp af kompasretninger, distancer, landemærker o. s. v. gør jo kun turen endnu mere spændende; du får jo så samtidigt en god træning i at kunne finde vej i terrænet og i at kunne orientere dig. Der skal overnattes undervejs. Har I et lille letvægtstelt til 2 mand, vil det være velegnet, ellers kan du udmærket nøjes med at tage et godt, stort underlag med, så kan I rulle jer ind i det. Eller I kan lave jer en vindskærm. Du har, som der står i prøven, lov til at følges med en spejder, der ikke er 1. klasses spejder. Bemærk, at der står, at turen *kan* gøres i følge med o.s.v. — der er altså intet, der forbyder dig at gå alene!

Jeres materielle fornødenheder.

Det er en fordel for jer, at I kun må medbringe økse og kogekar, så har I ikke så meget at slæbe på, men husk endelig at have en god, skarp dolk med. — Så er der provianten: Råt kød, kartofler, mel, the, salt, havregryn, smør og ost,

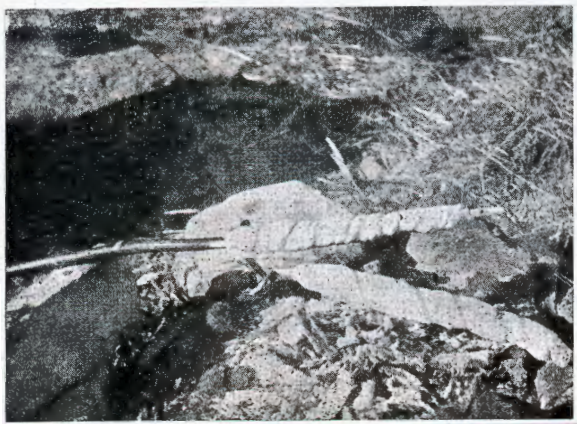

Snobrødet skal være bændelformet

men ikke brød! Det kræver altså, at du skal igang med primitiv madlavning — lad os sludre lidt om det.

Af kødet og kartoflerne kan du lave en udmærket ret, der kaldes *jægerstuvning;* den er god og mættende, mere end hvis du laver bøf på spid og ristede kartofler. Du skærer kød og kartofler i små terninger. Kødet ruller du let i en blanding af mel og salt, putter det hele i kogekarret og hælder vand på, så det lige dækker. Sæt så kogekarret over en svag, jævn ild, hvor det skal koge i en god halv times tid, så har du en herlig ret. Kødet kan være kalve-, okse-, lamme- eller svinekød, det betyder ikke noget. Vil du absolut stege kødet på spid og spise det som bøf, så må du allerførst sørge for at have en god bunke gløder, ikke flammer. Man behøver ikke absolut at bruge spid til at stege bøffen på, man kan udmærket lave en slags grillstegning (se tegningen). To trækævler med en bunke gode gløder imellem, en del småpinde lagt over og så kødet ovenpå. Der findes flere andre retter, du kan lave på din tur, se f. eks. i »Den lille Spejderbog«. Vælger du at riste dine kartofler i bålet, sørg så for at skrabe en god del ren aske hen over dem, ellers bliver de brændte. Når de er færdige, skæres de midt over og spises som et blødkogt æg! Du kan også riste kartoflerne på spid. Endelig er der ingen, der forbyder dig at tage et stykke fisk med i stedet for alm. kød, så kan du prøve at planke en fisk, som vi kalder det.

Du må naturligvis også godt have et bagepulver eller lidt gær med, ellers bliver brødet ikke særligt eftertragtelsesværdigt. Pas på, når du skal igang med dit snobrød, ikke at lave den pølse af dejg, du snor rundt om spiddet, for tyk, så bliver det vanskeligt for dig at få brødet gennembagt. Det skal nærmest være bændelformet. Man kan lave rene mesterværker i snobrød, men der skal træning til. Der er også andre måder at bage sit brød på. Du kan bage brødet i dit kogekar, du kan rulle dejgen ind i store skræppeblade, dænge et let lag jord og aske over, og så gløder ovenpå o. s. v., men her er det morsomt selv at eksperimentere sig frem, eventuelt til nye metoder, men der findes nu i forvejen mange. Under alle omstændigheder vil jeg anbefale dig, hvis du ikke før har forsøgt primitiv madlavning, at træne godt, før du tager afsted på din tur — sult er nemlig ikke nogen rar følgesvend på en sådan vandring.

Pelsjægerbaal

Og så er der rapporten,

som du skal aflevere senest 4 dage efter hjemkomsten. Lad nu være med at vente med at skrive en køn historie om turen, samme dag du skal aflevere rapporten — nej, gør en hel masse notater undervejs og tegn mange skitser af, hvad du møder på din vej, og saml så, når du kommer hjem, det hele i en pæn og morsom rapport forsynet med en fin ruteskitse. Du skal ikke være bange for at indsende en virkelig god rapport fra en 1. klasses vandring til Magasinet; Torben vil sikkert blive glad for den.

Ja — og så vil jeg i øvrigt ønske dig en virkelig god tur, du har noget at glæde dig til. Ikke mindst til en pragtfuld aften ved lejrbålet alene eller sammen med en af dine kammerater fra troppen eller patruljen. Et sådant lejrbål er en af de største spejderoplevelser, man får. Jo færre, man er ved ilden, jo bedre. Jeg kan love dig, at har du først rigtigt fået færten af en sådan tur, da bliver det ikke den sidste, du tager ud på — nej, du vil længes efter igen at komme ud på en tur af denne art sammen med en god ven eller alene. Det er i hvert fald den slags ture, jeg selv sætter mest pris på, de har skaffet mig mange herlige timer.

God tur.

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

Et PUSLESPIL for de intelligente

Du kender det måske: Regnvejr — vedvarende og våd — lægger sin klamme hånd over weekend-lejren og tvinger for et stykke tid spejderne ind i teltene for at være lidt i tørvejr. I så tilfælde er det rart at have et eller andet at tage sig for, og her er et lille spil som nok kan skaffe dig lidt hovedbrud. Selvfølgelig kan I også prøve spillet ved næste PM.

På tegningen ser du spillet, som består af nogle brikker (A—J). A, som er den største, er kvadratisk, B, C, D, E og F, som alle er lige store, er lig det halve af A, og G, H, I og J, som også alle er lige store, er ¼ af A og ligeledes kvadratiske.

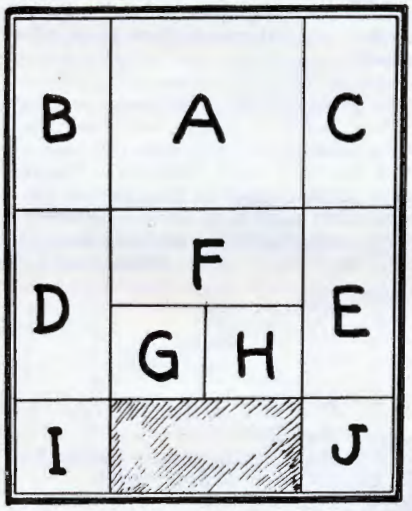

Brikkerne kan laves lige så store og lige så små, som du vil have dem, når blot deres indbyrdes størrelsesforhold er det samme. Du saver dem ud i krydsfiner eller noget svært pap, og når du har savet dem ud og lagt dem op som angivet på tegningen på et andet stykke krydsfiner eller et stykke pap, lægger du en ramme (som angivet med den tykke linje) rundt om brikkerne. Hvis du har eller kan lave en flad kasse, hvis længde og bredde forholder sig til hinanden som 5 til 4, er det udmærket, og så kan du jo nemt have brikkerne heri.

Som du vil se, er der et tomt rum neden under F og H. Spillet går nu ud på at flytte A ned og fylde det tomme rum samt G's og H's plads op. Men det skal vel at mærke ske uden at nogen af brikkerne løftes fra underlaget, men alene ved at skyde de forskellige brikker op og ned eller til højre og venstre.

Jeg vil ikke fortælle, hvordan det skal gøres, for det er deri, at »nødden« ligger, men det laveste antal træk, der kan anvendes, er ikke mindre end 79. Hvis du kan gøre det på mindre, må du meddele mig det, for det vil jeg serne se.

Jeg har talt.

Gamle Ravn.

Korpset rundt

Fra det vilde westen —

For første gang, siden de gule spejdere i tyverne holdt deres indtog i Høng, skriver vi til »Korpset rundt«. Vi vil ikke komme med undskyldninger for vor tavshed, men nøjes med at sige, at selv de mest krigeriske stammer nu og da bliver tavse, i reglen medens de sliber stridsøkserne og forbereder sig til det store togt mod blegansigterne i divisionen med den vældige høvding Frederik — kaldet »den grumme skalpejæger« — i spidsen. Nu er økserne skarpe, og vi indøver vore krigshyl, men forinden vi begynder at kæmpe og måske bliver kaldt hjem til de evige jagtmarker, vil vi skrive vor nekrolog; dog lover vi, at I skal høre nærmere fra os, hvis vi overlever sommeren.

1. Høng trop tæller kun en snes spejdere, små — næppe set mindre i korpset — men vågne. Troppen har flere gange ligget på sit yderste, men hver gang fået en saltvandsindsprøjtning og klaret den. Denne gang har de vist brugt Kruschen salt, for vi er fulde af liv hernede. Den ene spejder efter den anden går 45 km, nogle prøver at gå 60, men de har ikke fortalt, hvornår de vil prøve igen!

Da vi har lynende travlt, slutter vi nu — og så kan I jo prøve at finde Høng på landkortet, til vi kommer igen. *Falkeøje.*

I »BIRKEBARKEN«, der er tropsblad for »Bulo-koko-stammen« (2. Vesterbro) findes følgende alvorsord fra ØRNENE:

Med sorg i hjertet har Ørneklanens tapre krigere bemærket, at krigerne fra de andre klaner gang på gang — til deres eget fordærv — overtræder de ældgamle tabu-love. Derfor vedtog Ørneklanens krigere på deres sidste ceremonimøde, da den nyfødte måne beskinnede den natmørke prærie, hvor vinden hvisler gennem det tørre græs, at genopfriske de gamle tabu-love, til skræk og advarsel for de andre klaner:

Det er tabu at belure eller på nogen måde forstyrre klanens rådsild. Det er tabu at lægge hånd på klanens stander — den ære tilkommer kun klanens egne krigere. Det er tabu at tale med to tunger om klanen eller nogen af dens krigere.

Hvorefter alle sig at rette haver!

Ørneklanen.

Vurdering.

6 år: Far ved alt.
10 år: Far ved meget.
15 år: Jeg ved lige så meget som far.
20 år: Far ved ærlig talt ikke ret meget.
30 år: Man kunne måske spørge far.
40 år: Far ved skam meget.
50 år: Far ved alt.
60 år: Ak ja, havde jeg dog kunnet spørge far!

Troppen på høstarbejde — som en tak for bonmandens gæstfrihed i sommerlejren

En trop med mange venner.

I maj fejrede *Erik Menveds trop* i Horsens sin 25 års fødselsdag, og en masse »gamle drenge« var mødt op for at gratulere. Bl. a. var 9 af de 14 TF gennem de 25 år til stede, med troppens stifter Svenn Kirkegaard, der stadig er spejder (nu i Aalborg), i spidsen.

Gaverne opmarcheret

Troppen fik en styrtregn af milde gaver — lige fra 1200 kr. på en bankbog af gamle E. M. T.'er og et herligt 8-mands telt + 50 kr. fra Sct. Georgsgilderne til hele to forkromede skovmandsøkser og en dejlig skibsklokke. Mange gode ønsker for de næste 25 år og manende ord til troppens nuværende spejdere og ulve lød fra troppens talløse venner. Jovist, det var en rigtig fødselsdag. *t—*

En lille spejderhistorie.

En trop spejdere havde fået lov til at slå lejr på en mark ved siden af en stor gård. Tropsføreren bekendtgjorde, at de skulle have stuvede roer og frikadeller til middag og sagde til en af spejderne, at han skulle spørge gårdejeren, om de måtte få et par turnips.

»Hvor store?«

»Åh, vel omtrent som dit hoved,« lød svaret.

Et kvarter efter kom gårdejeren farende ind i lejren. »En af Deres drenge er blevet skruptosset,« skreg han. »Han trækker mine turnips op og prøver sin hat på dem!«

Bøgegrensdag i Randers.

Randellsborg trop og flok benyttede bøgeløvsdagen til at uddele små buketter på byens sygehuse. Vi uddelte ca. 350 buketter, og til hver af dem var bundet en lille, personlig hilsen fra trop og flok. Glæden over det friske bøgeløv var alle vegne meget stor blandt de syge, og spejderne fik et uforglemmeligt indtryk af dagen. Det er meningen i fremtiden at foretage uddelingen på 5.-maj-dagen.

Randellsborg trop hører under Randers kolonne, Nørrejydske division. Den er stiftet i 1931 og har svinget meget stærkt både hvad kvalitet og kvantitet angår, men er tilsyneladende nu inde i en stabil periode takket være Jobbes arbejde. Nu er Jobbe soldat og må ind-

til videre lade sit spejderarbejde hvile. Troppen ledes for tiden af Axel Rasmussen.

Flokken har lidt stærkt under førermangel; snart oppe, under en dygtig fører og snart nede igen uden fører. Nu går arbejdet støt; det bliver ledet af »Trille«, Tove Gottlieb Rasmussen.

Bernard Shaw udtaler om spejderbevægelsen:

Når jeg slog mig sammen med andre drenge i hemmelige bander, var det for at lave gale streger, for at slå i stykker, for at omgå lov og orden, for at efterligne dårlige forbilleder og i det hele taget gå imod alle pålæg. Hvis vi bare havde haft den mindste oplæring i godt borgerskab, skulle vi — ligesom spejderdrengene nu om stunder — have rottet os sammen for at gøre godt i stedet for ondt.

En divisionshytte på 106 kvadratmeter.

Allerede længe før den gamle Bernstorff division ved nytår 1949 blev delt i en Bernstorff og en Dyrehave div., havde vi gået og lagt skønne planer for det hus, vi ville rejse på divisionens vidunderligt smukke grund tæt ved korpsets »Højbjerglejr« og Høje Sandbjerg i Nordsjælland. I Fjor købte vi så en stor flygtningebarak, og nu gik tiden med at snedkerere og male og grave deroppe, indtil huset stod der med stor pejsestue, forstue, førerstue, køkken og en sovesal med køjer til 33.

Og en dejlig majdag indviede vi hele herligheden, mens vore 2—3 par nattergale slog deres triller, og rugende fasaner og vildænder så undrende til. Ca. 200 forældre var kommet derop, og efter en tale af den tidligere DC, »Siv«, der fortalte husets og grundens historie, afsløredede de to nye DC'er i skøn samdrægtighed en flot kobberplade med navnet VIDNÆSDAM og en spejderlilje, hvorefter spejderchefen, der gennem mange år var tropsfører i Bernstorff div., lykønskede os med, at vort mål var nået.

Vidnæsdam - fra „luften"

En avis, der aldrig udkom!

En aften i maj overtog 10 grønne og 10 gule spejdere i Nykøbing F. »Folketidende«s redaktion med dens skriveborde, telefoner, skrivemaskiner, klisterpotter osv. Opgaven lød på i løbet af nogle timer at fremstille en hel avis, og som timerne gik, og travlheden steg, måtte de unge journalister sande, at det er sværere, end man tror.

I forvejen var der truffet aftale med de forskellige lokalredaktioner, ligesom Zonen, Falck og politiet beredvilligt arrangerede et par »skandaler«. En spejder fik til opgave at finde en kongelig gæst i lystbådehavnen efter et løseligt signalement og interviewe ham; en anden overværede sangforeningen »Brage«s koncert i anlægget og hjemførte et nydeligt refrat, og en tredie blev sat på at krydsforhøre en engelsk journalist, der gæstede byen. Samtidig blev der arrangeret en formelig regn af telefonopringninger — ubehagelige mennesker, der gjorde vrøvl, og en kværulantisk faktor fra trykkeriet tvang manuskripterne fra de arme spejdere, næsten før de var færdige.

Bedømmelsen af de færdige »aviser« gav en kneben sejr til de grønne, der hjemførte den udsatte standerplade.

Båret ved hoften. Skulderbæreremmene samlet til een lang skulderrem.

Båret på ryggen (uden meis). På siden ses holdere til tæpperemme.

Båret i hånden. Skulderbæreremmene helt aftaget.

På cyklestyret. Skulderbæreremmene kan sidde på eller helt aftages.

På baggagebæreren. Der kan sidde en paksæk på hver side. Hælen kan ikke ramme den lave, brede paksæk. Rumindholdet er større end den almindelige cykletaskes.

Til vandre- og lejrbrug. Tæpperulle påspændes hesteskoformet med tæpperemsæt. Regnslag oprullet under bunden. Rumindholdet tilstrækkeligt til week-end ture o. l.

Til vandre- og skibrug. Påspændt KIT-KAT universalmeis. Tæpperulle i pølleform påspændt med pakremme eller tæpperemme (sammenspændt to og to).

KIT-KAT universalmeis set fra rygsiden. Holder oppakningen borte fra kroppen og fordeler vægten mellem hofte og skuldre. Taillerem til at spænde om livet kan anbringes og aftages efter behov.

Pa billederne ser du alle de fordele, der er ved en KIT-KAT PAKSÆK — den koster i svært engelsk, i virkeligheden uopslideligt, armé-bomuldsvæv ..... kr. 18.90

KIT-KAT

Vi har et mægtigt fint tilbud dennegang!

KIT-KAT PAKSÆK model 1948 var fremstillet af impr. sejldug og restpartiet af disse kan vi tilbyde korpsets spejdere for den fantastisk billige pris af ..... **kr. 4.85**

Du får for den pris et glimrende week-end pakmiddel, enten du vil anvende den som rygsæk eller skuldertaske.

Kun begrænset antal — ordrene ekspederes i den rækkefølge de indgår — du får den ligeså godt i Odense og Århus som i København — men skriv eller kom straks!!

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526
Eksp. Kl. 9–17½, Fredag 9–18, Lørdag 9–14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon PAlæ 5711 . Kontortid Kl. 8–16, Lørdag Kl. 8–12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.